

Opnieuw vlees eten. Na acht jaar vegetariër te zijn geweest. Ik herinner me nog de verwarring toen mijn moeder per abuis vis had gemaakt op de avond van zijn eerste bezoek bij ons thuis. Hij had er, na wederzijdse verontschuldiging, uit beleefdheid een beetje van gegeten maar het was te bevreemdend voor hem. Mijn moeder en ik ervoeren vis toen nog als niet-vlees.

Na mij kreeg hij een andere relatie die langer stand zou houden. Zo lang, dat hij zou zwichten voor haar eetpatroon. Ik herinner me dat hij een keer voor haar alleen twee verpakte biefstukken meebracht van de supermarkt. Hij dacht dat ze daar wel zin in zou hebben. Dat was vreemd. Een voorteken. Op hun reis in Portugal at hij vis 'uit noodzaak' en nog geen twee jaar later is de overdracht compleet: X eet weer vlees.

Ik heb mezelf nog lang voorgehouden dat vis uit de vegetarische boot valt. Geen bloed te zien. Een geheugen van een paar seconden. Waarschijnlijk geen vermogen tot pijn voelen enzovoort. In Reykjavik liep ik voorbij de vissers aan de haven. Niks romantiek. In plaats van verweerde mannen met baard en glinstering van wijde ochtendzee in de ogen, zag ik jonge bruten die fabriekswerk uitvoerden.

Zij at wel érg graag vlees. Angstaanjagend gedetermineerd om vlees te bemachtigen. Maar ze had het 'nodig'. Een broodje filet américain deed wonderen. Of Italiaanse ham. En de actie kon weer op volle toeren doorgaan. Hij was vaak zwak. Bleek en mager doordat hij regelmatig vergat te eten. Op de koop toe viel hij soms in een epileptische toestand die iedereen zorgen baarde.

Tien minuten bleef ik staren naar de arbeiders die vissen van gemiddeld anderhalve meter van het ene pallet op het andere gooiden. Gebiologeerd is het woord. Niets in hun handelingen deed vermoeden dat het om materie ging die zopas nog geleefd had. Niets respect of erkenning. Vuilnismannen hebben meer eerbied voor hun werk. Naïeve ik. In het land van de heerlijkste, gezondste vis krijg ik sindsdien geen zeedier meer binnen.

Geschreven door Deborah Anné

zondag, 03 april 2005 00:00 - Laatst aangepast vrijdag, 16 januari 2009 11:22

Zij heeft hem over de streep getrokken. Met warm bloed en efficiënte tanden. Geen getalm. Eet. Geen commentaar. 'Wij eten ons vlees'. Sinds de overstap heb ik hem niet meer gezien. Zou hij nu ook roofzuchtig zijn geworden? Met gezonde blos de vleespartij wegkauwen?

Deze column werd gepubliceerd in [EVA Magazine 18](#)